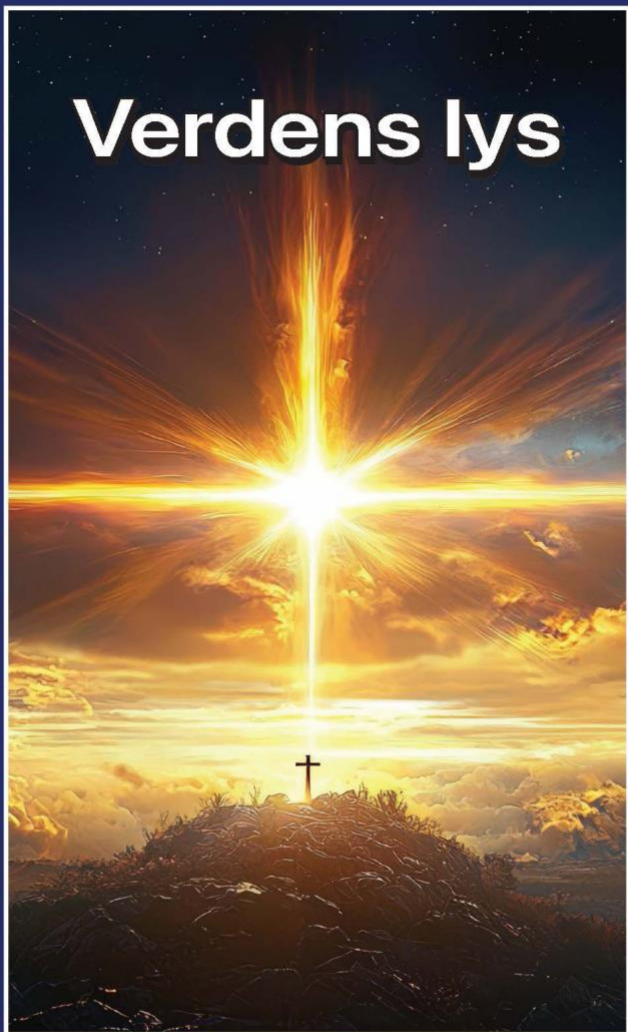

Verdens lys

Verdens lys

*»Lad jeres lys skinne for mennesker, så de kan se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlen.« **Matthæus 5:16***

Mørke bruges i Bibelen som et symbol på adskillelse fra Gud og på manglende viden om ham og hans hensigter med menneskeheden. »Gud er lys, og i ham er der slet intet mørke,« skrev apostlen Johannes. (1. Johannesbrev 1:5). De, der kender Gud, sådan som han åbenbarer sig gennem sit Ord, og som bestræber sig på at gøre hans vilje, beskrives i Skriften som vandrende »i lyset«. Alle andre siges at vandre »i mørket«. 1. Johannesbrev 1:6,7

Dette symbolske mørke sænkede sig over menneskeheden på grund af synden, idet vores første forældre var de oprindelige syndere. De valgte at være ulydige mod Guds lov og påførte dermed døden på sig selv og på hele deres afkom. Paulus skrev: »Ligesom mange [det vil sige hele menneskeheden] blev syndere ved én mands ulydighed.« (Romerne 5:19). Dette betyder, at »mørke« har dækket jorden siden Edens dage. Profeten David omtaler det faktisk som en natlig oplevelse, om hvilken han skrev: »Gråd kan være en nat«, og tilføjede derefter det betryggende løfte: »Glæde kommer om morgenen.« Salmernes Bog 30:5

I løbet af denne lange og triste nat, hvor menneskene for det meste har været uden Gud og uden et håb, der

er baseret på , har han haft sine vidner på jorden, som enten ved Guds hånd over dem eller ved deres eget trofaste vidnesbyrd om ham har været som lys i et mørkt sted. Disse vidner har på intet tidspunkt overbevist et betydeligt antal mennesker om sandheden om Gud, men de har ofte fungeret som vejledere for dem, der har søgt Gud i en inderlig bestræbelse på at finde og tjene ham. Apostlenes Gerninger 17:27

Går vi tilbage til syndflodens tid, ser vi, at Noah dengang var et vidne for den Almægtige Gud, Skaberen. Apostlen Peter fortæller os, at Noah var en »forkynder af retfærdighed«. (2. Petersbrev 2:5). Han reformerede ikke sin tids verden, men han var et lys i den verden, fordi han vidnede om Gud og Guds hensigt i forbindelse med den kommende syndflod. Noas holdning til Gud og retfærdighed blev retfærdiggjort ved syndflodens komme.

I alle de århundreder forud for Jesu første komme viste Gud på mirakuløs vis sin beskyttende kraft i sine vidners liv, og dette bidrog til at øge effektiviteten af deres vidnesbyrd. Gennem profeten Esajas lovede Herren: »Intet våben, der smedes mod dig, skal lykkes«, og dette var bogstaveligt talt sandt i forbindelse med alle hans trofaste vidner i de gamle tider. Esajas 54:17

Josefs fjender solgte ham som slave til Egypten, men gennem Guds vidunderlige forsyn blev han hersker over Egypten og sit folks frelser. Hvor vidunderligt dette viste Josefs Guds magt og herlighed! Der findes ingen beretning om, at Josef nogensinde holdt en lang

prædiken om Gud. Hans liv præget af tro og de lejlighedsvis »ord i rette tid«, hvorved han gav udtryk for sin tro, talte mere tydeligt end nogen tale, han kunne have holdt, især da Gud åbenlyst bekræftede hans tro og belønnede hans trofasthed.

Senere, da en farao, der ikke havde kendt Josef, kom til magten i Egypten, blev israelitterne, som da boede i landet og var blevet meget talrige, gjort til slaver. I Herrens forsyn blev Moses rejst op for at befri dem. Guds navn og herlighed stod på spil, da Moses og Aron trådte frem for faraoen for at kræve israelitternes frigivelse.

Moses var selv magtesløs til at gennemføre Herrens plan for sit folk, men han stod loyalt på Herrens side og krævede i Herrens navn befrielse for israelitterne. Vi kender resultatet. Den ene plage efter den anden ramte egypterne, og til sidst død af deres førstefødte. Derefter krævede kongen, at de hebraiske børn forlod landet, hvilket de gjorde.

Farao skiftede imidlertid mening og sendte sin hær ud for at indfange israelitterne igen. Igen greb Herren ind, åbnede en passage gennem Det Røde Hav for sit folk og lod vandet lukke sig om den egyptiske hær, da den forsøgte at følge efter. Da lød den majestætiske befrielsessang: »Jeg vil synge for Herren, for han har sejret herligt; hesten og dens rytter har han kastet i havet. Herren er min styrke og min sang, og han er blevet min frelse.« 2 Mosebog 15:1,2

Dette strålende vidnesbyrd om Guds evne til at kæmpe for og befri sit folk gjorde ikke tilstrækkeligt indtryk på

israelitterne til, at de kunne sætte deres fulde tillid til ham og gå fremad for at indtage det forjættede land. De afviste beretningen fra de to trofaste spejdere, Kaleb og Josva, og stemte imod at forsøge at drive kanaanæerne ud af landet. På grund af dette lod Gud dem vandre i ørkenen i fyrre år.

Men han sørgede mirakuløst for dem. Han gav dem manna fra himlen, og vand strømede ud af en klippe for at forfriske dem. Han gav dem et tabernakel som centrum for tilbedelsen. I al den tid, som Moses mindede israelitterne om: »I alle disse fyrre år blev jeres tøj ikke slidt, og jeres fødder fik hverken vabler eller hævede op.« (5 Mosebog 8:4). Moses vidste, at det var Herren, der sørgede for sit folk under deres rejse gennem ørkenen, men han frygtede, at de skulle glemme det, og mindede dem om, at det var Gud, der »førte jer gennem den store og frygtindgydende ørken, det tørstige og vandløse land med dets giftige slanger og skorpioner. Han bragte jer vand ud af den hårde klippe.« 5 Mosebog 8:15

Det var Herren, der gjorde disse ting for Israel, og dermed blev de, gennem hans handlinger over for dem og trods deres egen manglende tro, brugt som hans vidner. Dette fortsatte med at være tilfældet, da han under Josvas ledelse og ved endnu et mirakel gjorde det muligt for dem at krydse Jordanfloden og tage det forjættede land i besiddelse.

Smuldrende mure

Straks efter at de var trådt ind i Kana'an, stod israelitterne over for den befæstede og murede by

Jeriko. De kunne ikke gøre fremskridt med at indtage landet, før denne by var erobret, men de var ude af stand til at gøre dette ved egen visdom og egen styrke. Da »Josva var nær Jeriko, så han op og så en mand stå foran sig med et trukket sværd i hånden. Josva gik hen til ham og spurgte: Er du på vores side eller på vores fjenders side?« Josva 5:13-15

Manden med det trukne sværd identificerede sig som »hærføreren for Herrens hær«, Herrens englehær. Som Herrens budbringer skitserede denne »mand« for Josva den strategi, der skulle anvendes til at indtage Jeriko. Josva fulgte disse anvisninger, og byens mure styrtede sammen foran dem. »Så var Herren med Josva, og hans ry spredte sig over hele landet.« Josva 6:27

En anden fremragende sejr, der bragte ære til Herren, var Gideons nederlag af midianitterne med sin lille hær på tre hundrede mand. Igen var det Herren, der vandt sejren. Da Gideons tre hundrede, der fulgte deres leders instrukser, knuste lerkrukkerne, lod lyset fra deres fakler skinne ud i mørket, blæste i deres trompeter og råbte: »Herrens og Gideons sværd!«, »satte Herren hver mands sværd mod sin medmand, ja, i hele midianitternes hær, og hæren flygtede.« Dommerbogen 7:20-22

Jehova er Gud

Gennem profeten Elias åbenbarede Gud også sin herlighed på en meget bemærkelsesværdig måde. Under indflydelse af Isebel, kong Akabs hustru, var Israel blevet ført ind i afgudsdyrkelsen af Baal. Efter

Herrens anvisning sørgede Elias for, at der blev afholdt en prøve på Karmelbjerget, for at det kunne bevises, om Jehova eller Baal var den sande og levende Gud. Man blev enige om, at den, der kunne få ild til at falde ned fra himlen og fortære et offer, der blev bragt til ham, ville være den sande Gud.

Der var en enorm folkemængde på og omkring Karmelbjerget den dag. Elias insisterede på, at Baals præster skulle give deres demonstration først, hvilket de gjorde, men de opnåede ingen resultater. Hele dagen kæmpede de og råbte til Baal, men Baal svarede ikke. Elias hånede dem og sagde: »Råb højere! Han er jo en gud! Måske er han dybt i tanker, eller optaget, eller på rejse. Måske sover han og skal vækkes.« Første Kongebog 18:27

Baal-præsterne fortsatte deres angstfulde råb til deres gud indtil tidspunktet for »aftenofferet«. Derefter opfordrede Elias folket til at træde nærmere for at overvære den prøve, han ville udføre. Han forberedte et alter og lagde et offer på det. For at vise, at der ikke blev udøvet noget svindel, gravede han en grøft omkring alteret og fyldte den med vand, så alteret og offeret blev gennemvædet. Derefter bad Elias:

»Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, lad det i dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener og har gjort alt dette efter din befaling. Hør mig, Herre, svar mig, så dette folk kan vide, at du, Herre, er Gud, og at du vender deres hjerter tilbage.« Første Kongebog 18:36,37

Som svar på denne veltalende bøn, hvor han bad Gud om at retfærdiggøre sit eget navn foran sit folk, faldt der ild ned og fortærede brændofferet, træet, stenene og støvet og slugte vandet, der var i grøften. Da hele folket så det, faldt de på deres ansigter og sagde: »Herren, han er Gud; Herren, han er Gud.« Første Kongebog 18:38,39

Den assyriske hær blev tilintetgjort

Under kong Hiskias regeringstid krævede Sanherib, kongen af Assyrien, i et angreb, at Jerusalem skulle overgives til ham. Han sendte en budbringer til Hiskias med krav om overgivelse, men kravet blev ikke imødekommet. Budbringeren blev sendt ud igen med følgende budskab:

»Lad ikke den gud, du stoler på, vildlede dig, når han siger: Jerusalem vil ikke blive overgivet i hænderne på kongen af Assyrien. Du har sikkert hørt, hvad kongerne af Assyrien har gjort ved alle landene og fuldstændig ødelagt dem. Og vil du blive frelst? Frelste guderne hos de nationer, som blev ødelagt af mine forgængere, dem – guderne i Gozan, Harran, Rezeph og folket i Eden, som var i Tel Assar? Hvor er kongen af Hamath eller kongen af Arpad? Hvor er kongerne af Lair, Sefarvaim, Hena og Ivvah?“ 2. Kongebog 19:10-13

Her var der tale om en direkte udfordring af Israels Guds evne til at forpurre Sanheribs plan om at erobre og gøre Jerusalem til slave. På råd fra profeten Esajas bad kong Hiskia inderligt til Gud og sagde:

»O Herre, Israels Gud, som troner mellem keruberne, du alene er Gud over alle jordens riger. ... Herre, hør de ord, som Sanherib har sendt for at håne den levende Gud. Det er sandt, Herre, at de assyriske konger har ødelagt disse nationer og deres lande. De har kastet deres guder i ilden og tilintetgjort dem, for de var ikke guder, men kun træ og sten, formet af menneskehænder. Nu, Herre, vor Gud, frels os fra hans hånd, så alle jordens riger må vide, at du alene, Herre, er Gud.» 2. Kongebog 19:15-19

Herren svarede på denne bøn gennem profeten Esajas og forsikrede profeten og kongen om, at han sandelig ville forsvare Jerusalem, »for min skyld og for min tjener Davids skyld.« Vi læser videre: »Den nat skete det, at Herrens engel gik ud og slog 185.000 ihjel i assyrernes lejr; og da de stod op tidligt om morgenen, se, da var de alle døde lig. Så drog Sanherib, kongen af Assyrien, bort. Han vendte tilbage til Ninive og blev der.« 2. Kongebog 19:20,34-36

Guds herlighed i Babylon

Da hans udvalgte folk ikke var trofaste over for ham, lod Herren dem blive ført i fangenskab til Babylon. Blandt dem var der dog nogle få trofaste, som han som enkeltpersoner brugte som sine vidner i løbet af deres fangenskab. Blandt disse var især Daniel og hans tre unge venner, Hanania, Mishael og Azaria. »Eunukfyrsten«, som de først tjente under, ændrede deres navne til Belteshazzar, Shadrach, Meshach og Abednego. Daniel 1:6,7

Daniel kom først til at spille en fremtrædende rolle foran kongen, da han med Herrens hjælp var i stand til at genkalde sig Nebukadnezars drøm for ham og fortolke dens betydning, efter at »magikerne, astrologerne, troldmændene og kaldæerne« havde fejlet i deres forsøg på at gøre det. Dette var et yderst effektivt vidnesbyrd for Gud, der fik kongen til at erkende over for Daniel: »Sandelig, din Gud er gudernes Gud og kongernes Herre og en, der afslører hemmeligheder, for du har været i stand til at afsløre denne hemmelighed.« Daniel 2:47

Daniel blev derefter udnævnt til hersker over hele provinsen Babylon »og til øverste blandt guvernørerne over alle de vise i Babylon.« Daniel huskede derefter sine tre unge venner og bad om, at de måtte blive udnævnt til hans assistenter. Denne anmodning blev imødekommet.

Nebukadnezar glemte imidlertid snart, hvad han havde bekendt om, at Daniels Gud var »Gudernes Gud og Kongernes Herre«. Han ønskede at blive anerkendt som den øverste hersker og at få sine guder tilbedt i riget. Han lod et stort billede opføre, der symboliserede hans autoritet som verdslig hersker og hans ret til at kræve, at folket tilbad hans guder. Han befalede, at alle embedsmænd i riget ved et bestemt signal skulle bøje sig ned og tilbede dette billede. De, der nægtede at adlyde, skulle kastes i en glødende ovn. Tilsyneladende var Daniel, fordi han »sad ved kongens port«, undtaget fra denne befaling.

Hans tre venner var det imidlertid ikke. Fjender, der var misundelige på den stilling, som disse hebræere var

blevet udnævnt til, anmeldte, at de ikke havde adlydt kongens befaling om at falde ned for hans gyldne statue. I raseri kaldte Nebukadnezar de tre hebræere for sig og krævede at få at vide, om rapporten var sand. De forsikrede ham om, at det var den. Derefter gav han udtryk for, at han var villig til at give dem endnu en chance, men gjorde det klart, at hvis de stadig trodsede hans påbud, ville de helt sikkert blive kastet i den brændende ovn. Da svarede Shadrak, Meshak og Abednego kongen og sagde:

»Kong Nebukadnezar, vi behøver ikke at forsvare os over for Dem i denne sag. Hvis vi bliver kastet ind i den brændende ovn, er den Gud, vi tjener, i stand til at frelse os derfra, og han vil frelse os fra Deres Majestæts hånd. Men selv om han ikke gør det, vil vi have Dem til at vide, Deres Majestæt, at vi ikke vil tjene Deres guder eller tilbede det guldbillede, De har rejst.»
Daniel 3:16-18

Vi husker alle udfaldet. De tre hebræere blev kastet ind i den brændende ovn, hvor ilden brændte så voldsomt, at kongens tjenere, der kastede dem ind i den, indåndede flammerne og døde. De tre hebræere blev imidlertid beskyttet af guddommelig kraft.

Derefter kiggede kongen – sandsynligvis lidt usikker på, om han havde handlet klogt eller ej – ind i den brændende ovn, efter at flammerne var stilnet noget af, og opdagede ikke blot, at de tre hebræere var i live, men at der var en fjerde person sammen med dem, »ligesom Guds Søn«. (Daniel 3:25). Kun de reb, der bandt dem, var brændt væk, og derfor så kongen dem

gå omkring i ilden. Da kaldte han dem ud af flammerne og sagde:

»Velsignet være Shadrachs, Meshachs og Abednego's Gud, som sendte sin engel og frelste sine tjenere, der satte deres lid til ham, og som har trodset kongens befaling og ofret deres legemer for ikke at tjene eller tilbede nogen anden gud end deres egen Gud. Derfor udsteder jeg et dekret om, at ethvert folk, enhver nation og ethvert sprog, der taler noget forkert mod Shadrachs, Meshachs og Abednegos Gud, skal hugges i stykker, og deres huse skal gøres til en mødding; for der er ingen anden Gud, der kan frelse på denne måde.» Daniel 3:28,29

Vi kunne fortsætte med at mindes disse spændende begivenheder, hvor Herren herliggjorde sig selv i ikke blot Israels øjne, men ofte også i de omgivende nationers øjne, ved den vidunderlige måde, hvorpå han kæmpede for sit folk og frelste sine trofaste tjenere. De var vidner om den Almægtige Gud, ikke så meget fordi de forklarede hans herlige egenskaber for folket, men fordi han viste dem sin nåde på grund af deres urokkelige trofasthed over for ham.

»I er mine vidner«

Gud selv opsummerer dette synspunkt for os meget klart og smukt ved at sige:

»Så siger Herren, som skabte dig, Jakob, og som formede dig, Israel: Frygt ikke, for jeg har forløst dig; jeg har kaldt dig ved mit navn; du er min. Når du går gennem vandet [som ved passage af Det Røde Hav],

vil jeg være med dig; og gennem floderne [som ved krydsningen af Jordanfloden] vil de ikke oversvømme dig; når du går gennem ilden, vil du ikke blive brændt, og flammen vil ikke antænde dig. For jeg er Herren, din Gud, Israels Hellige, din Frelser: Jeg gav Egypten som genløsningsbetaling for dig, Etiopien og Seba i dit sted.« »Jeg, ja, jeg er Herren; og ud over mig er der ingen Frelser. Jeg har forkyndt det og frelst, og jeg har vist det, da der ikke var nogen fremmed gud blandt jer; derfor er I mine vidner, siger Herren, at jeg er Gud.« Esajas 43:1-3,11,12

I de mellemliggende vers i dette afslørende kapitel antyder Herren, at hans fremtidige handlinger over for sit folk Israel også vil vidne om hans herlighed. I vers 6 og 7 står der: »Jeg vil sige til nord: Giv slip! Og til syd: Hold ikke tilbage! Bring mine sønner fra det fjerne og mine døtre fra jordens ender; ja, alle, der er kaldet ved mit navn; for jeg har skabt ham til min herlighed, jeg har formet ham; ja, jeg har skabt ham.«

Dette er tilsyneladende en henvisning til genforeningen af det spredte Israel, som den finder sted i øjeblikket. Der er mange profetier, der viser, at dette ville finde sted ved slutningen af den nuværende tidsalder. Vi vil citere en af disse til bekræftelse:

»Se, der kommer dage, siger Herren, hvor man ikke længere vil sige: Herren lever, han, som førte Israels børn ud af Ægyptens land; men: Herren lever, han, som førte Israels børn ud af det nordlige land og fra alle de lande, hvor han havde drevet dem hen; og jeg vil føre dem tilbage til det land, som jeg gav deres fædre. Se, jeg vil sende bud efter mange fiskere, siger

Herren, og de skal fiske dem; og derefter vil jeg sende bud efter mange jægere, og de skal jage dem.“
Jeremias 16:14-16

Det faktum, at mange af Abrahams naturlige efterkommere i det forløbne århundrede er vendt tilbage til det forjættede land i vantro, drevet ikke af deres kærlighed til Gud, men af deres ønske om national suverænitet, modbeviser ikke, at opfyldelsen af disse vidunderlige profetier er begyndt. Det skal bemærkes, at denne udvandring fra nationerne sammenlignes med 2 Mosebogens udvandring fra Egypten. Dengang var motivet at undslippe slaveri, og det var på grund af deres manglende tro og deres oprør mod deres Gud, at de blev tvunget til at vandre i ørkenen i fyrré år.

At vi kan forvente at se dem samlet igen i vantro, fremgår tydeligt af profetien i Ezekiel 20:33-37, hvor der står:

»Så sandt jeg lever, siger Herren Gud, med mægtig hånd og udstrakt arm og med udgydt vrede vil jeg herske over jer; og jeg vil føre jer ud fra folkeslagene og samle jer fra de lande, hvor I er spredt, med mægtig hånd og udstrakt arm og med udgydt vrede. Og jeg vil føre jer ind i folkenes ørken, og der vil jeg føre sag med jer ansigt til ansigt. ... Og jeg vil lade jer gå under staven, og jeg vil bringe jer ind i pagtens bånd.»

Der fremgår flere vigtige kendsgerninger af denne profeti om Israels tilbagevenden til deres land og genoprettelse som nation. Den ene er, at Gud hersker over dem i sin »vrede« for at gennemføre det. Dette

sprog beskriver ikke et folks frivillige tilbagevenden, drevet af kærlighed til deres Gud. De føres først ind i »folkets ørken«. Dette udtryk tyder på, at de hjemvendte landflygtige i en periode vil befinde sig i samme forvirring og vantro som verden omkring dem. Gud beder dem »ansigt til ansigt«. Han ville ikke have behov for at bønfalde dem, hvis de helhjertet stod på hans side og havde taget imod Jesus som deres Forløser.

Efter at de er blevet tvunget til at gå under Guds »strafstang«, føres de endelig »ind i pagtens bånd«. Dette viser, at når de først genindsættes i deres land, er de ikke i et pagtsforhold med deres Gud. Jeremias 31:31-34 fortæller os, at tiden kommer, hvor Herren vil indgå »en ny pagt med Israels hus og med Judas hus«. Dette vil dog først ske, når de er blevet ført »under tugtens stav«, og efter at deres øjne er blevet åbnet for at skue Herrens herlighed.

Profetien i Ezekiel, i kapitel 38 og 39, giver os et fingerpeg om, hvornår dette vil finde sted. Det er tydeligt, at Israel skal blive endnu mere fast forankret og velstående som nation end i dag, i tilstrækkelig grad til at tiltrække angribende horder fra nord og andre retninger, der vil iværksætte et angreb mod dem. Det vil være under dette angreb, at Gud igen vil kæmpe for sit folk, som han gjorde i gamle dage.

Profetien siger, at Gud vil gribe ind mod lederen af Israels fjender »med pest og blod; og jeg vil lade det regne over ham og hans hær og de mange folk, der er med ham, en voldsom regn og store haglsten, ild og svovl.« Ezekiel 38:22

Resultatet heraf vil være, at nationernes øjne åbnes for Guds herlighed. Ikke alene det, men i Ezekiel 39:7 erklæres det: »Så vil jeg gøre mit hellige navn kendt midt blandt mit folk Israel; og jeg vil ikke længere lade dem besmitte mit hellige navn; og [nationerne] skal vide, at jeg er Herren, den Hellige i Israel.«

Ligesom Gud tidligere herliggjorde sit navn ved den vidunderlige måde, han handlede med Israel på, vil det ske igen. På denne måde vil de fortsat være hans vidner, ikke fordi de flittigt forkynder hans karakters dyder, men fordi han, ligesom tidligere, vil beskytte og frelse dem og tilgive deres overtrædelser. I denne forbindelse erklærer Herren yderligere til Israel:

»I har ikke købt nogen duftende kalamus til mig eller overøst mig med fedtet fra jeres ofre. Men I har belastet mig med jeres synder og træt mig med jeres forseelser. Jeg, ja, jeg er den, der udslettter jeres overtrædelser for min egen skyld og ikke længere husker jeres synder.« Esajas 43:24,25

Apostlen Paulus uddyber denne tanke, når han, i sin forudsigelse om Israels tilbagevenden til pagtsforholdet med Gud, efter at »det fulde antal af hedningerne er kommet ind«, siger: »Og på denne måde vil hele Israel blive frelst . Som der står skrevet: Frelseren skal komme fra Zion; han skal fjerne ugudelighed fra Jakob. Og dette er min pagt med dem, når jeg fjerner deres synder. Hvad evangeliet angår, er de fjender for jeres skyld; men hvad udvælgelsen angår, er de elskede på grund af patriarkerne, for Guds gaver og hans kald er uigenkaldelige. Ligesom I, der engang var ulydige mod Gud, nu har modtaget

barmhjertighed som følge af deres ulydighed, så er også de nu blevet ulydige, for at også de nu kan modtage barmhjertighed som følge af Guds barmhjertighed over for jer. For Gud har underlagt alle ulydighed, for at han kan vise barmhjertighed mod dem alle. Åh, hvor store er Guds rigdomme og visdom og viden! Hvor umuligt er det for os at forstå hans beslutninger og hans veje!" Romerbrevet 11:26-33

Efter mange århundreder med tålmodig venten, hvor Herren har tugtet Israel i deres eksil blandt nationerne, vil han føre dem tilbage til sig selv og indgå et pagtsforhold med dem. Paulus fortæller os, at dette også vil betyde »liv fra de døde«. Hele Israel, de levende og de døde, vil igen blive brugt af Herren som et middel til at åbenbare sin herlighed for dem og for alle nationerne. Igen skal de være hans vidner, selvom, som Herren forklarer, et af deres bidrag til dette formål var deres synder, der krævede udøvelse af hans barmhjertighed og kærlighed.

Jesu vidner

I Evangeliets Tidsalder er lyset fra Guds herlighed blevet åbenbaret på en helt anden måde. Da Jesus sagde: »I er verdens lys«, talte han til sine disciple. (Matthæus 5:14). Den æra, hvor Gud på mirakuløs vis åbenbarede sin hånd i beskyttelsen og velsignelsen af sit udvalgte folk og i straffen af deres fjender, var hurtigt ved at ende. Om få år skulle Guds typiske folk høre de skæbnesvangre ord: »Jeres hus bliver efterladt øde.« (Matthæus 23:38). Derefter skulle Guds

lys skinne frem gennem andre kanaler og på andre måder.

I denne nye orden var Jesus Lederen, Hærføreren, Forløberen. Han sagde om sig selv: »Jeg er verdens lys.« (Johannes 8:12). Jesus vidste, at han ikke personligt ville forblive i verden, og at det Guds værk, der var betroet ham, ville blive videreført af hans repræsentanter – hans ambassadører. I Johannes' Åbenbaring 20:4 omtales de som dem, der er »halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ord«.

Dette sprog beskriver martyrium, eller at give sit liv i tjeneste for Jesus og Guds ord. I Evangeliets Tidsalder fører trofasthed til døden, og vi opmuntres af løftet: »Vær trofast indtil døden, så vil jeg give dig livets krone.« Johannes' Åbenbaring 2:10

I begyndelsen af denne tidsalder og videre gennem apostlenes levetid blev der udført mirakler, som viste Guds herlighed. Jesus helbredte de syge og oprejste de døde. Apostlene gjorde det samme, men de døde selv, og tilskuerne fik ingen beviser på guddommelig indgriben eller omsorg i deres liv i denne henseende. Selvom Jesus blev oprejst fra de døde, var der kun få bortset fra disciplene, der troede på det. Den Hellige Ånd blev udgydt over de ventende disciple på pinse, men deres fjender nægtede at acceptere det, de så og hørte, som bevis på Guds indgriben i deres anliggender. I stedet beskyldte de disciplene for at være berusede.

Kort efter at apostlene var faldet i søvn i døden, ophørte alle mirakuløse demonstrationer af

guddommelig beskyttelse og kærlighed, og Herrens folk har siden da gennem alle tider været opfordret til at vandre udelukkende i tro. De har været vidner om Jesus, ikke fordi guddommelig nåde på mirakuløs vis har åbenbaret sig over for dem, men fordi de har været trofaste i at forkynde »Kristi evangelium«, som, som Paulus hævder, er »Guds kraft til frelse«. Romerbrevet 1:16

Den opgave, Jesus gav dem, var, at de skulle være hans vidner i hele verden ved at forkynde evangeliet. (Matthæus 28:19; Apostlenes Gerninger 1:8). I fortiden, da Herrens folk blev kaldt hans vidner, var det, fordi Gud åbenbarede sin herlighed gennem den mirakuløse måde, han handlede med dem på. I Evangeliets Tidsalder vidner de, der vidner om Jesus, ved at forkynde den vidunderlige plan for menneskets frelse, som Jesus blev sendt til verden for at gennemføre. Når de forkynder dette evangelium, fortæller de ikke blot om det mægtige mirakel, som Jesu opstandelse er, men også om miraklet ved opstandelsen af dem, der skal leve og regere sammen med ham.

Desuden kræver det fulde evangeliums budskab en forkyndelse af det store fremtidige mirakel, som vil være nødvendigt for opvækningen af alle de døde og den genoprettelse af de villige og lydige til fuldkommen livskraft som mennesker på jorden. Når de forkynder kendsgerningerne om disse mirakler, styrkes Jesu vidner af deres viden om, hvad der skete i fortiden. De ved, at den Gud, der befriede Israel fra Egypten, som førte dem sikkert gennem Det Røde Hav og over

Jordanfloden til sejr i Kana'an, som sendte en engel og tilintetgjorde en assyrisk hær på én nat, og som befriede de tre hebræere fra den brændende ovn, er fuldt ud i stand til at opfylde alle sine gode løfter om hele menneskehedens befrielse fra synd og død.

Kun en håndfuld af disse vidner for Jesus har faktisk set ham, men de tror på vidnesbyrdet fra dem, der bekræfter, at han blev oprejst fra de døde. De tror også på og forkynder Paulus' vidnesbyrd om, at da Jesus blev oprejst fra de døde, blev han højt ophøjet over engle, fyrstedømmer og magter og over ethvert navn, der nævnes, til højre for Majestæten i det høje. (Efeserbrevet 1:18-23). De accepterer og forkynder ligeledes Paulus' yderligere vidnesbyrd, som erklærer, at i sidste ende »skal hvert knæ bøje sig, ... og hver tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til ære for Gud Faderen.« Filipperne 2:9-11

Disse vidner om Jesus er glade for at indtage denne plads som hans ambassadører i Guds plan, fordi de med glæde adlyder det guddommelige bud om at ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen. De indser nemlig, at de slet ikke kan ære Faderen, medmindre de gør det gennem Sønnen. (Johannes 5:23). De ved, at det at ære og tilbede den opstandne og herliggjorte Jesus og at tjene som hans vidner ikke forringer Guds herlighed, for de indser, at det var Faderens kraft, der ophøjede hans Søn til denne høje stilling ved sin egen højre hånd.

Som »vidner om Jesus og for Guds ord« drager disse ud med en lovsang på læberne – lovprisning til Gud for hans kærlighed ved at sende Jesus som verdens

Forløser og Frelser. De priser Guds guddommelige visdom, som udtænkte en så kærlig frelsesplan, og hans retfærdighed, som – selvom den ikke kunne frikende de skyldige – sørgede for at vaske deres synder bort ved Forløserens blod. De priser Guds kraft, ved hvilken hvert eneste aspekt af hans herlige hensigt gennemføres og sikres.

Disse går ikke rundt og råber følelsesladet: »Pris Herren!« Men de priser og ærer Gud ved at gøre hans kærlige plan kendt, som den er centreret om Kristus Jesus, Forløseren. De glæder sig over, at Guds Hellige Ånd har bemyndiget dem til at være vidner om Jesus. De glæder sig over, at de har fået beføjelse til at forklare Guds plan, som den vedrører dem, der er indbudt til at være medarvinger med Jesus i den åndelige fase af hans rige, samt til at forkynde det herlige håb om »genoprettelse« for hele menneskeheden i løbet af de tusind år, hvor Kristus regerer.

Verden er ikke omvendt

Dette herlige vidnesbyrd, som gennem tiderne er blevet fremsat af Jesu vidner, har ikke omvendt verden, og det vil heller ikke nu omvende verden. Det var ikke Guds plan, at det skulle ske – hans vilje var nemlig, at det vigtigste resultat af dette vidnesbyrdsarbejde skulle være at nå ud til og udvikle dem, der ville slutte sig til denne særlige klasse og vise sig værdige til at leve og regere sammen med Kristus.

I øvrigt har andre hørt budskabet og i et vist omfang været velsignet. Dermed er de i en vis grad blevet

forberedt på de velsignelser fra riget, som vil nå ud til verden i løbet af tusindårsriget. Millioner af andre har også hørt budskabet, men har ikke taget notits af det – alligevel har det været et vidnesbyrd selv for disse. Jesus sagde, at »dette evangelium om riget skal forkyndes i hele verden til vidnesbyrd for alle nationer; og så skal enden [på Evangeliets Tidsalder] komme.« Matthæus 24:14

Jesus sammenlignede sine enkelte vidner med stearinlys, der lyser i mørket. Vi ved, at et stearinlys ikke kaster sit lys særlig langt ud i mørket. Det er kun til gavn for dem, der er tæt på det. På samme måde er evangeliets lys, der skinner gennem Jesu vidner, en vejleder og en stor velsignelse for dem, der gennem tro og hengivenhed nærmer sig det og den Herre, det repræsenterer, men den ydre verden ser kun et svagt skær.

Nogen har sagt, at evangeliets lys, når det skinner gennem Jesu vidner, er som et fyrtårn ved havets kant – det er ikke sat der for at oplyse havet, men for at vejlede sømanden. Således har sandheden ikke oplyst verden i Evangeliets Tidsalder, skønt den har været det eneste lys i verden. Dette lys har imidlertid været en vejleder for Herrens eget folk og har sat dem i stand til at finde og vandre på den »smalle vej«, der fører til »herlighed, ære og udødelighed«. Romerne 2:7

»Som solen«

Gennem Jesu vidner i den nuværende tidsalder forkyndes evangeliet, indtil »enden« kommer – tidsalderens ende. Jesu lignelse om hveden og

ukrudtet taler også om tidens ende. Jesu vidner kaldes i denne lignelse »rigets børn«, og når høstarbejdet er fuldt ud fuldendt, siges disse »rigets børn« at »stråle som solen i deres Faders rige«. Matthæus 13:38,43

Dette at stråle som solen vil ske i forening med Jesus, den forudsagte »Retfærdighedens Sol«, som skal opstå med »helbredelse under sine vinger« for at oplyse og velsigne hele menneskeheden. (Malakias 4:2). Jesu vidner vil sammen, som den sejrende menighed, blive en del af denne »Retfærdighedens sol« og sammen med Jesus få kendskabet til Guds herlighed til at fylde hele jorden, »som vandet dækker havet«. Esajas 11:9; 40:5

Vi ser således, at da Jesus sagde til den håndfuld disciple, som han holdt sin bjergprædiken for: »I er verdens lys«, mente han, at de i sidste ende ville være meget mere end blot et lys »i« verden. Det er på denne sidstnævnte, begrænsede måde, at de hidtil har ladet deres lys skinne. Dette har ikke skyldtes manglende iver eller entusiasme fra deres side, men menneskelige begrænsninger.

Som Jesus forklarede, hader denne verdens mørke lyset, og derfor vender de, der lever i mørket, sig som regel bort fra lyset, selv når de ser det. Satan bærer i høj grad ansvaret for dette. Som denne verdens gud har han forblindet sindet hos dem, der ikke tror, »så de ikke kan se evangeliets lys, der åbenbarer Kristi herlighed, som er Guds billede.« 2 Korintherbrev 4:4

Når »Retfærdighedens Sol« går op med »helbredelse under sine vinger«, og »rigets børn« stråler sammen

med ham, vil Satan blive bundet, så han »ikke længere kan vildlede nationerne«. (Johannes' Åbenbaring 20:1-3). Når herskeren over »mørket« (Efeserbrevet 6:12) således forhindres i at forstyrre lysets stråleglans fra den herlige »Sol«, vil hele verden få rig mulighed for at lære Jehova, den sande Gud, at kende og hans elskede Søn, som døde for dem, for at de kunne leve. Da vil den store sandhed, at Jesus gav sig selv som genløsningsbetaling for alle, blive vidnet for alle. 1. Timoteus 2:4-6

Arbejdet med at oplyse hele menneskeheden vil tage tusind år, de tusind år, som Kristi rige varer. Først vil den nulevende generation have fået det »rene sprog«, som profeten Zefanias nævner, forkyndt for sig. (Zefanias 3:8,9). Dette vil ske umiddelbart efter, at »[Guds] jalousis ild« har ødelagt den symbolske jord – dens nuværende onde systemer – i den store »trængselstid, som der aldrig har været, siden der blev en nation«. Daniel 12:1

Mange, der gennemgår denne »ild«, vil være helt uvidende om den sande Gud, og derfor er det nødvendigt, at de får det rene sandhedsbudskab forelagt, så de kan få mulighed for at kende og tjene Gud på rette vis, »med én stemme«. Men det vil kun være begyndelsen. Derefter vil der komme en opvågner blandt de mange milliarder, der er døde. Når hver generation af disse hører Herrens stemme, der kalder dem frem fra graven, vil også de have brug for at blive oplyst. Selvom »Solen« vil skinne gennem hele tusindårsriget, vil det således først være tæt på

slutningen, at mørket fra den lange nat af synd og død vil være fuldstændigt forvist fra alle menneskers sind.

Profeten Zacharias giver os en smuk illustration af dette. Han taler om de tusind år af Kristi regering – den periode, hvor »retfærdighedens sol« vil skinne – som en »dag«. Han siger: »Det vil være en enestående dag – en dag, som kun Herren kender – uden skelnen mellem dag og nat. Når aftenen kommer, vil der være lys.« Zakarias 14:7

»På den dag,« fortsætter profeten, »skal der strømme levende vand ud fra Jerusalem.« (Zacharias 14:8). Denne »flod« beskrives i Johannes' Åbenbaring 22:1-2 som strømmende fra »Guds og Lammets trone«. På begge sider af floden står det symbolske »livets træ«, der bærer al den livgivende frugt, der er brug for, og »træets blade« er »til helbredelse for nationerne«. Det vil være da, at »Ånden og bruden« skal sige: »Kom! ... tag livets vand frit.« Johannes' Åbenbaring 22:17

I denne smukke kombination af symboler skildres således det fremtidige arbejde for de nuværende vidner om Jesus. I øjeblikket er vores budskab til alle, der tror fuldt ud, at de skal tage deres kors op og følge Jesus ind i døden. Når arbejdet med at udvælge denne trofaste klasse – Kristus, hovedet og legemet – er fuldført, og lyset om Guds plan derefter bliver åbenbart for hele menneskeheden, vil opfordringen lyde til alle: »Kom. ... tag livets vand frit.«